

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/75/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1121200060
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:1121200060.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v spore žalobcu: URBAN STEINECKER GAŠPER BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 244 895, zastúpeného: JUDr. Tomáš Sisák, advokát so sídlom Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 52 405 796, proti žalovaným: 1. G. N. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. G. č. XXXX/XX, XXX XX D., 2. G. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XXA, XXX XX A., 3. E. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XXA, XXX XX A., 4. P. Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XXA, XXX XX A., zastúpeným: JUDr. Ivana Zmeková, PhD., advokátka so sídlom Zámocká 18, 811 01 Bratislava, IČO: 42 254 396, o zaplatenie sumy 2 919,26 eura s príslušenstvom a sumy 522,84 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 30. marca 2022 č.k. 8C/18/2021-318, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalobcu voči vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie (výroky I. a III.)
o d m i e t a.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalobu zamietol (výroky II. a IV.) a v časti trov konania (výroky V. a VI.)
p o t v r d z u j e .

III. Vo vzťahu k žalobe o zaplatenie sumy 2 919,26 eura žalovaní v prvom, druhom, treťom a štvrtom rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

IV. Vo vzťahu k žalobe o zaplatenie sumy 522,84 eura žalovaná v prvom rade má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovaným v 1., 2., 3. a 4. rade povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1 898,32 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 898,32 eura od 19.12.2020 do zaplatenia (výrok I.). Žalobu vo zvyšnej časti nároku žalobcu o zaplatenie sumy 2 919,26 eura s príslušenstvom zamietol (výrok II.). Žalovanej v 1. rade uložil povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zaplatiť žalobcovi sumu 204,43 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 204,43 eura od 19.12.2020 do zaplatenia (výrok III.). Žalobu sa vo zvyšnej časti nároku žalobcu o zaplatenie sumy 522,84 eura s príslušenstvom zamietol (výrok IV.). Žalobcovi priznal právo proti žalovaným v 1., 2., 3. a 4. rade v súvislosti s nárokom o zaplatenie sumy 2 919,26 eura s príslušenstvom, na náhradu trov konania v rozsahu 30,06 % (výrok V.). Žalovanej v 1. rade priznal právo proti žalobcovi v súvislosti s nárokom o zaplatenie sumy 522,84 eura s príslušenstvom na náhradu trov konania v rozsahu 21,80 % (výrok VI.).

Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 137, § 149, § 150 ods. 1, § 153 ods. 1, 2, 3, § 215 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, § 24 ods. 1, 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 10 ods. 8, § 11 ods. 1, § 13 ods. 2, 3, § 13a ods. 1, 2, 3, 4, 5 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej Vyhláška).

1.2. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci boli uplatnené dva samostatné nároky, prvý proti žalovaným v 1. až 4. rade, a druhý samostatne len proti žalovanej v 1. rade. Pri oboch však ide o nároky vychádzajúce z bezdôvodného obohatenia, keďže žalobca dôvodil, že za vykonané služby mu nebolo zaplatené. K námietke žalovaných, ktorí odmietali uznať základ nárokov, keďže vypovedali zmluvu podľa článkov 5 bod 5.7 a 5.8, uviedol, že nebolo preukázané porušenie zmluvných alebo zákonných povinností žalobcom v právnom vzťahu so žalovanými, ktoré by mohli viesť k výpovediam zmlúv pre nedodržanie zákonných postupov alebo etické princípy, ktorými sa musí advokát riadiť. Zmluvy neobmedzovali žalobcu v tom, že žalovaných by musela zastupovať iba jediná osoba, zároveň aj žalovaní výpovedami potvrdili, že komunikácia medzi nimi a žalobcom počas konaní, v rámci ktorých ich žalobca zastupoval, prebiehala, aj keď nie vo forme a frekvencii, v akej by si predstavovali. Nebolo preukázané, že by žalobca opomenul realizovať akýkoľvek úkon právnej služby, že by nestihol akúkoľvek zákonnú lehotu, alebo, že by nezastupoval žalovaných na pojednávaní vytýčenom vo veci 10C/6/2019. Mal za to, že žalobca postupoval vo veci žalovaných s odbornou starostlivosťou, klientov informoval, a zastupovať sa nechal v zmysle uzavretých zmlúv. Rovnako súd prvej inštancie nevzhladol dôvod pre rozhodnutie, že by zmluvy obsahovali akúkoľvek neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uzavrel, že advokát má nárok minimálne na tarifnú odmenu za úkony, ktoré reálne pre klienta vykonal, keďže nešlo o zastupovanie pro bono, a zmluvy obsahovali ustanovenie, podľa ktorého v prípade predčasného ukončenia zmluvného vzťahu bude mať advokát nárok na náhradu zrealizovaných úkonov právnej služby. Takéto ustanovenie neodporovalo dobrým mravom a nenapĺňalo ani znaky žiadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky, pretože advokát vstupoval do právneho vzťahu s tým, že na seba berie riziko znášania akýchkoľvek výdavkov, ak by v spore nebol úspešný. Zmluvy zároveň neboli v neprimeranej nerovnováhe, pretože obsahovali aj ustanovenie o možnosti odstúpenia od zmluvy bez akejkoľvek náhrady, a to v prípade už vyššie spomínaného hrubého porušenia zmluvných alebo zákonných povinností advokáta.

1.3. Vo vzťahu ku konaniu vo veci 11P/21/2019 súd prvej inštancie dospel k právnomu záveru, že návrh na schválenie dohody o plnej moci a zmluvy o poskytovaní právnych služieb bol podaný dôvodne, keďže sa nejedná o bežný úkon v mene maloletých detí. Konajúci súd zároveň tento návrh nezamietol, konanie sa zastavilo ešte predtým, ako by o ňom bolo rozhodnuté, a to z dôvodu späťvzatia. Je pravdou, že existuje rozhodnutie R 22/1984, podľa ktorého na podanie žaloby za maloletého nie je potrebný súhlas súdu, avšak v tomto prípade poručenský súd nemal schvaľovať úkon podania žaloby, ale zmluvu o poskytovaní právnych služieb a plnomocenstvo. Stotožnil s vyjadrením U. J., že pri uzavretí zmluvy s maloletými musel byť mimoriadne obozretný, aby táto bola v každom prípade v záujme maloletých detí, keďže v súdnom spore, v ktorom ich mali zastupovať, išlo o náhradu škodu a nemateriálnej ujmy v peniazoch. Vyslovil názor, že to, či takáto zmluva je skutočne v záujme maloletých detí, bolo potrebné preskúmať v konaní o schválenie právneho úkonu.

1.4. Čo sa týka prvého nároku žalobcu v sume 2 919,26 eura súd prvej inštancie mal preukázané a priznal žalobcovi k náhrade tieto úkony:

- a. Prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 08.01.2019 v sume 197,80 eura + režijný paušál za rok 2019 v sume 9,80 eura
- b. Príprava a vypracovanie žaloby dňa 23.01.2019 v sume 197,80 eura + režijný paušál za rok 2019 v sume 9,80 eura
- c. Príprava a vypracovanie návrhu na oslobodenie súdnych poplatkov v mene všetkých klientov ako jeden úkon v sume 98,90 eura (1/2) + režijný paušál za rok 2019 v sume 9,80 eura
- d. Príprava a vypracovanie repliky dňa 26.06.2019 v sume 197,80 eura + režijný paušál za rok 2019 v sume 9,80 eura
- e. Príprava a vypracovanie vyjadrenia žalobcov k dôvodom prerušenia konania dňa 17.10.2019 v sume 98,90 eura (1/2) + režijný paušál za rok 2019 v sume 9,80 eura
- f. Príprava a vypracovanie odvolania proti uzneseniu o prerušení konania dňa 05.12.2019 v sume 98,90 eura (1/2) + režijný paušál za rok 2019 v sume 9,80 eura
- g. Príprava a vypracovanie vyjadrenia k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu dňa 16.01.2020 v sume 98,90 eura (1/2) + režijný paušál za rok 2020 v sume 10,62 eura
- h. Účasť na pojednávaní dňa 01.10.2020 od 8.30 h do 12.20 h v sume 395,59 eura + režijný paušál za rok 2020 v sume 10,62 eura.

Ďalej priznal žalobcovi náhradu za stratu času vo výške 70,80 eura, cestovné v sume 46,50 eura, ako aj DPH 20 % z výslednej sumy. Úkony návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov, vyjadrenie k prerušeniu konania, odvolanie proti prerušeniu konania a vyjadrenie k vyjadreniu k prerušeniu konania, vyhodnotil, že k týmto úkonom je najbližší úkon podľa § 13a ods. 2 písm. b) Vyhlášky, keďže nejde o rozhodovania o návrhoch vo veci samej. Čo sa týka e-mailovej komunikácie s klientmi, nemal preukázané, že by išlo o úkony právnej služby. Nevylúčil, že aj takáto komunikácia s klientmi by mohla byť považovaná za poradu, avšak vykonaným dokazovaním sa nepreukázalo, že išlo o úkony právnej služby, keď žalovaní v 1. a 2. rade síce potvrdili, že komunikácia medzi nimi a žalobcom prebiehala, avšak namietali, že nešlo o úkon právnej služby, ale o bežnú komunikáciu medzi advokátom a klientom, ktorú v žiadnom prípade nemožno považovať za poradu tak, ako ju chápe vyhláška. Takisto nebola preukázaná porada pred pojednávaním dňa 01.10.2020. Žalovaná v 1. rade uviedla, že sa so zástupcom pred pojednávaním stihli iba pozdraviť, keďže prišla na súd tesne pred vyvolaním veci, a žalovaný v 2. rade uviedol, že sa síce so zástupcom asi 5 minút rozprávali, avšak rozhodne nešlo o poradu, iba o zoznámenie sa. Pri ostatných úkonoch sa stotožnil s návrhom žalobcu, pričom zároveň žalovaní tieto úkony nerozporovali, práve naopak súhlasili s ich náhradou, boli dokonca ochotní uzavrieť zmier. Žalobca zároveň vychádzal pri výpočte tarifnej odmeny zo správnych ustanovení Vyhlášky pri zastupovaní viacerých osôb a zvýšení tarifnej odmeny, pričom išlo o konanie podľa § 10 ods. 8 Vyhlášky.

1.5. Čo sa týka nároku žalobcu v sume 522,84 eura súd prvej inštancie mal preukázané a priznal žalobcovi k náhrade tieto úkony:

a. Prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 08.01.2019 v sume 75,38 eura + režijný paušál za rok 2019 v sume 9,80 eura

b. Príprava a vypracovanie návrhu dňa 23.01.2019 v sume 75,38 eura + režijný paušál za rok 2019 v sume 9,80 eura

Ďalej priznal žalobcovi DPH 20 % z výslednej sumy. E-mailovú komunikáciu nemal preukázanú a vo vzťahu k nej žalobca ani dokazovanie nevedol, keďže ani v rámci výsluchu žalovaných im vo vzťahu k nej nekládol žiadne otázky. Úkony ospravedlnenia z pojednávania a urgencie na vydanie rozhodnutia, nepovažoval za úkony právnej služby, keďže pri nich nejde o uplatňovanie alebo bránenie práva. Aj v súvislosti s týmto nárokom vychádzal žalobca pri výpočte tarifnej odmeny zo správnych ustanovení Vyhlášky v spojení s § 11 ods. 1 Vyhlášky.

1.6. Súd prvej inštancie sa osobitne zaoberal e-mailovou komunikáciou medzi stranami sporu, ktorá mala byť úkonmi právnych služieb žalobcu, a to ďalších porád so žalovanými. Uviedol že bolo zodpovednosťou žalobcu, aby vo vzťahu k preukázaniu tvrdených skutočností riadne a včas navrhol vykonanie dokazovania. Na pojednávaní dňa 26.01.2022 zástupca žalobcu navrhol k tejto komunikácii vypočuť JUDr. J. a zároveň uviedol, že ak by žalovaní výsluchmi túto komunikáciu popreli, predloží komunikáciu písomne. Na pojednávaní dňa 30.03.2022 žalovaní síce potvrdili existenciu komunikácie medzi nimi a žalobcom, avšak popreli, že by išlo o porady. Keďže žalobca súdu na pojednávaní nepredložil predmetnú komunikáciu ako dôkaz a navrhol vo vzťahu k nemu opätovne odročiť pojednávanie, súd prvej inštancie uplatnil sudcovskú koncentráciu konania dôvodiac, že na predloženie tohto dôkazu mal žalobca dostatok času a priestoru už od začiatku konania a zároveň mohol tento dôkaz predložiť najneskôr na pojednávaní dňa 30.03.2022, počas ktorého sa dozvedel, či žalovaní túto komunikáciu popierajú alebo nie. Mal za to, že žalobcovi poskytol dostatočný priestor predloženie predmetných dôkazov. Keďže tak neučinil a žalovaní zároveň nepotvrdili, že ich písomná komunikácia by predstavovala poradu so žalobcom, predmetný nárok vyhodnotil ako nepreukázaný. Rovnako sa postavil k ďalším navrhovaným výsluchom pána O. a pani S., ako aj k ďalším navrhovaným listinným dôkazom, ktoré žalobca mohol nielen navrhnúť vykonať už skôr, ale skôr súdu aj predložiť.

1.7. Úroky z omeškania súd prvej inštancie priznal žalobcovi v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka počnúc dňom 19.12.2020 tak, ako si ich uplatnil, vychádzajúc z predžalobnej výzvy, ktorá bola ako poslednej doručená žalovanej v 1. rade dňa 15.12.2020, pričom lehota na plnenie bola 3 dni.

1.8. Náhradu trov konania súd prvej inštancie rozdelil podľa jednotlivých uplatnených nárokov. Vo vzťahu k nároku o zaplatenie sumy 2 919,26 eura bol v konaní úspešnejší žalobca v rozsahu 65,03 % a žalovaní boli úspešní v rozsahu 34,97 %. Preto podľa § 255 ods. 2 CSP rozhodol, že žalobca má proti žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 30,06 %, keďže žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP nevzhladol. Vo vzťahu k nároku o zaplatenie sumy 522,84 eura bola v konaní úspešnejšia žalovaná v 1. rade v rozsahu 60,90 % a žalobca bol úspešný v rozsahu 39,10 %. Preto podľa § 255 ods. 2 CSP rozhodol, že žalovaná v 1. rade má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 21,80 %, a rovnako žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP nevzhladol. Uviedol, že o výške trov rozhodne vyšší súdny úradník podľa § 266 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie, napadol všetky výroky I., II., III., IV., V. a VI., a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dôvodil, že napádaný rozsudok bol vydaný predčasne bez vykonania náležitého dokazovania vo veci, keď súd prvej inštancie odmietol vykonať všetky dôkazy ním navrhnuté, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, najmä navrhované vykonanie dôkazov e-mailovou komunikáciou, z ktorého dôvodu navrhoval odročiť pojednávanie (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP); Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP); Súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP); Súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP); Odôvodnenie napádaného rozsudku je arbitrárne a nedáva odpovede na podstatné právne argumenty a žalobcom uplatnené nároky, ktoré súdom neboli priznané, pričom však chýba riadne odôvodnenie ich nepriznania.

2.2. Namietal postup súdu prvej inštancie, na základe ktorého v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní a princípom hodnotenia dôkazov, aplikoval sudcovskú koncentráciu konania v neprospech žalobcu a v prospech žalovaných, keď odmietol odročiť konanie, aby došlo k ďalšiemu dokazovaniu k preukázaniu právnych úkonov poskytovania právnych služieb prostredníctvom e-mailovej komunikácie. A to napriek tomu, že konajúci súd vedel, že mal záujem predložiť dôkazy o e-mailovej komunikácii so žalovanými v prípade, ak žalovaní pri svojich výsluchoch poprú predmetnú e-mailovú komunikáciu, či jej obsah, čo vopred vedieť nemohol. Tvrdil, že žalovaní e-mailovú komunikáciu, za ktorú si uplatnil nárok na odmenu, čo do uskutočnenia nerozporovali, avšak súd prvej inštancie bez ďalšieho dal za pravdu žalovaným, že táto e-mailová komunikácia nemala formu právnej služby, ale len bežnej komunikácie bez toho, aby mohol žalobca tieto tvrdenia žalovaných prostredníctvom navrhnutého dokazovania náležite vyvrátiť. Nakoľko táto komunikácia bola advokátskym a telekomunikačným tajomstvom, ako prvý dôkaz navrhol vykonať výsluch žalovaných, ktorí uskutočnenie emailovej komunikácie potvrdili, avšak sporný zostal jej obsah. Preto navrhol vykonanie ďalšieho dokazovania. Tvrdil, že išlo o advokátske a telekomunikačné tajomstvo, pričom do tejto komunikácie bolo zapojená aj JUDr. X. S., preto bez súhlasu žalovaných a bez súhlasu U.. X. S. nemohol túto komunikáciu predložiť. Prednesené návrhy na vykonanie dokazovania boli priamou a bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania výsluchom žalovaných na pojednávaní. Rovnako k preukázaniu porady pred pojednávaním dňa 01.10.2020, napriek tomu, že žalovaní nerozporovali, že k stretnutiu došlo, súd prvej inštancie sa priklonil k ich tvrdeniu že nešlo o poradu pred pojednávaním bez toho, aby vykonal navrhnutý dôkaz výsluchom U.. O.. V danej právnej veci nebol naplnený žiadny dôvod pre nevyhovenie jeho návrhom na vykonanie dokazovania, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a k porušeniu zásady rovnosti zbraní, nakoľko prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré využil, nemali v konečnom dôsledku žiaden efekt.

2.3. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval vyhlášku č. 655/2004 Z.z., keď mu nepriznal právne úkony „e-mailová komunikácia“. Tvrdil, že nebol v žiadnom priateľskom, príbuznom či inom blízkom vzťahu so žalovanými, a tak akákoľvek komunikácia s nimi sa týkala iba poskytovania právnych služieb, za ktorú mu patrí odmena. V právnych predpisoch neexistuje žiadne normatívne diferenciacné kritérium, ktoré by odlišovalo „bežnú komunikáciu“ advokáta s klientom od úkonu právnej služby, tak ako to učinil súd prvej inštancie. Trval na tom, že súd prvej inštancie mal akceptovať jeho návrhy na vykonanie dokazovania za účelom zistenia obsahu komunikácie/porád žalobcu so žalovanými, avšak aj bez poznania jej obsahu, je zrejmé, že nemohla mať iný charakter, než charakter právnej služby. K poskytovaniu právnych služieb prostredníctvom telefónu alebo e-mailom poukázal na právnu vetu Nálezu Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 31.08.2020. sp.zn. I. ÚS 1232/20.

2.4. K úkonom, ktoré sa týkali prípravy návrhu na oslobodenie od platenia súdneho poplatku rozporoval nesprávnosť aplikácie Vyhlášky v bode 25.c. odôvodnenia a posúdenie tohto návrhu ako jeden úkon právnej služby. Tvrdil, že dva z týchto troch úkonov boli poskytnuté v iných dátumoch a každý úkon sa týkal iného klienta, za ktorého bolo potrebné zvlášť vypíňať formulár, ako neoddeliteľnú prílohu návrhu. U jednotlivých klientov musel brať do úvahy ich osobitné podmienky a spracovávať každú osobu a jej dôvody na priznanie oslobodenia od súdneho poplatku osobitne, pričom to vykonal v troch úkonoch na miesto v šiestich, a preto žiadal priznať len tri úkony právnej služby. Nešlo o bezúspešné a účelové navrhovanie, nakoľko žalovaní boli od platenia súdnych poplatkov oslobodení.

2.5. K uplatnenému nároku v sume 522,80 eura namietal, že ani v tomto neposkytoval právne služby pro bono, preto pokiaľ ide o právne úkony v bode 16. odvolania písm. c) a e), ak mal súd prvej inštancie za to, že nejde o úkony týkajúce sa merita veci, mal priznať náhradu vo výške 1 sadzby právneho úkonu podľa § 13a ods. 5 vyhlášky teda 2 x po 37,69 eura. Namietal voči právnomu názoru súdu

prvej inštancie, že úkony ospravedlnenia z pojednávania a urgencie na vydanie rozhodnutia, nemožno považovať za úkony právnej služby a nejde pri nich o uplatňovanie alebo bránenie práva. Tvrdil, že aj za tieto úkony právnej služby má nárok na odmenu, nakoľko ich nerealizoval z vlastnej vôle, ale vykonal ich na pokyn žalovaných. Tieto úkony nie sú vo Vyhláške vylúčené zo spoplatnenia a súvisia s bránením a uplatňovaním práv klientov. Aj keď tieto úkony Vyhláška výslovne neuvádza, patrí za ne advokátovi odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie. K e-mailovej komunikácii so žalovanou v 1. rade zopakoval svoju argumentáciu týkajúcu sa e-mailovej komunikácie uvedenú vyššie.

2.6. Tvrdil, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia pomerne rozsiahlym spôsobom poskytol sumár skutkového stavu s definovaním zákonných ustanovení, ktorými sa pri posúdení právneho stavu (nesprávne) spravoval. Avšak (ne)odôvodnenie skutočností na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol je podľa jeho názoru protichodné, vnútorne rozporuplné a inkonzistentné, a nemôže byť považované za koncepčne správne podľa očakávania všeobecnej spravodlivosti a konečného usporiadania vzťahov, nedáva logickú odpoveď na to, prečo prvostupňový súd rozhodol tak, ako rozhodol. Odôvodnenie napádaného rozsudku opomína skutočnosť, že poskytovanie právnych služieb je za odmenu. Postup žalovaných vykazoval znaky účelovosti, lebo od zmluvy odstúpili v čase, keď žalobca po právnej a vecnej stránke vytvoril základ pre ich úspech v spore, ktorý aj dosiahli.

2.7. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimity každého rozhodnutia súdu. K tomu poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR III. ÚS 209/04, III. ÚS 271/05-9, III. ÚS 95/06-6, III. ÚS 311/07, I. ÚS 243/2007, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 314/2018, I. ÚS 46/05, I. ÚS 226/03-29, Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8 Sfz/29/2010 zo dňa 10. marca 2011, a vec Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, vec Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, vec Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998, vec H. c Belgicko z 30. novembra 1987. Tvrdil, že argumentácia súdu prvého stupňa v napádanom rozsudku je nedostatočná, nepresvedčivá a nesprávna. Pri aplikácii práva nevysporiadal s jeho najpodstatnejšími argumentami, jednostranne a bez vysvetlenia prebral argumentáciu žalovaného, za cenu odňatia žalobcovi možnosti vykonať ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Vytykal súdu prvej inštancie, že bez náležitého odôvodnenia a bez uvedenia preskúmateľných dôvodov vylúčil zo spoplatnenia „bežnú komunikáciu“ advokáta s klientom formou emailu, poradu advokáta s klientom pred vykonaním pojednávania a úkony právnej služby advokáta ako sú žiadosť o odročenie pojednávania či urgenciu majúcu obsah sťažnosti na prietahy. Takýto postup a prijaté právne závery považoval za prekvapivé a svojvoľné. Namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tým, že komunikácia advokáta s klientom je predmetom advokátskeho tajomstva a pokiaľ je vykonaná formou emailu, tak táto komunikácia je predmetom aj telekomunikačného tajomstva, s čím je spojený diametrálne odlišný režim, než tomu je pri iných „štandardných dôkazoch“. Mailovú komunikáciu so žalovanými, ktorej účastníkom bola aj JUDr. X. S., nemohol len tak predložiť súdu. Z uvedených dôvodov tvrdil, že napadnuté rozhodnutie trpí viacerými právnymi vadami, lebo jeho odôvodnenie je zmätočné, nepresvedčivé a nedostatočne odôvodnené.

2.8. Dodal, že rozsudok napadol odvolaním ako celok z opatrnosti, nakoľko aj pri výrokoch I. a III. súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, keď mu nepriznal odmenu za jednotlivé úkony v plnej výške tak, ako si ich uplatnil, a mal za to, že po zrušení napádaného rozsudku je potrebné rozhodnúť o jeho nároku ako celku.

3.1. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že sa s odvolaním žalobcu nestotožňujú, rozsudok súdu prvej inštancie považujú za vecne a právne správny, a navrhujú ho potvrdiť. Žiadali priznať nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

3.2. Uviedli, že žalobca e-mailovou komunikáciou disponoval od začiatku konania a bol povinný ju na preukázanie svojich tvrdení včas predložiť. Keďže od začiatku rozporovali celý nárok žalobcu, rozporovali aj e-mailovú komunikáciu. V rámci svojej procesnej obrany uviedli, že medzi stranami sporu neprebíhala riadna komunikácia, a že nie každá e-mailová komunikácia automaticky znamená úkon právnej služby v zmysle Vyhlášky. Nesúhlasili s tvrdením žalobcu, že návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania uplatnil riadne a včas. K tvrdeniam žalobcu o advokátskom a telekomunikačnom tajomstve a neudelení súhlasu žalovaných a JUDr. X. S. na predloženie tejto komunikácie, dodali, že nemajú informáciu o tom, že by ich, resp. pani U.. X. S., žalobca o uvedené čo i len požiadal, preto sú vyjadrenia žalobcu v tomto smere účelové. Žalobca vopred vedel, že budú vypočutí, a mal povinnosť sa na uvedené pripraviť a predložiť e-mailovú komunikáciu po výsluchu žalovanej v 1. rade. K údajnej porade s klientom pred prvým pojednávaním s U.. O. zotrvali na svojom vyjadrení z priebehu konania. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie mal zato, že stretnutie na súde krátko pred pojednávaním nemožno považovať za riadnu poradu s klientom, potom nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie v tomto smere.

3.3. Namietali pravdivosť tvrdenia žalobcu, že žalovaná v 1. rade nerozporovala úkony uvedené žalobcom v jeho odvolaní v bode 10. (správne mal byť asi bod 9.) písm. b), g), j) - e-mailová komunikácia, m) - porada pred prvým pojednávaním a v bode 16. (správne mal byť asi bod 15.) písm. d) a f) - e-mailová komunikácia, príprava a vypracovanie ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, príprava a vypracovanie urgencie na vydanie rozhodnutia. K týmto „úkonom“ právnej služby sa vyjadrili a rozporovali tieto úkony právnej služby. K vyjadreniu žalobcu v bode 36. jeho odvolania, že advokácia sa v zásade vždy vykonáva za odmenu (okrem poskytovania právnych služieb pro bono), v bode 37. odvolania, že strany sporu nie sú v žiadnom vzťahu (príbuzenskom, priateľskom a pod.), a tak je zrejmé, že komunikácia (e-mailová, či telefonická) sa vždy týkala zastupovania vo veci, uviedli, že tieto neobstoja. Nesúhlasili s tvrdením žalobcu, že každá komunikácia advokáta s klientom je úkonom právnej služby, a ako príklad uviedli žiadosť o odročenie pojednávania, o predĺženie lehoty a pod. Hoci Vyhláška nerozlišuje komunikáciu s klientom na bežnú a neustanovuje, že niektoré úkony právnej služby sú bezplatné, je to otázka postoja žalobcu k poskytovaniu právnych služieb, ktorý o.i. bol tiež dôvodom pre ich rozhodnutie o ukončení právneho zastúpenia žalobcom. Preto sa nestotožnili s tvrdením žalobcu o nesprávnosti a svojvoľnosti záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého e-mailová komunikácia a porada pred pojednávaním s JUDr. O., nie sú úkonmi právnej služby. Súhlasili so záverom súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil uplatnené úkony právnej služby (uvedené v bode 15. písm. d., e. a f. odvolania žalobcu) ako jeden úkon právnej služby, a to v polovičnej výške (1/2). Vo vzťahu k nároku vo výške 522,80 eura považovali za správny súdom priznaný nárok postávajúcí z dvoch úkonov právnej služby. Za irelevantnú hodnotili argumentáciu žalobcu o tom, že ani v tomto smere neposkytoval právne služby žalovaným pro bono. V súvislosti so žalobcom namietanými úkonmi, ktoré definoval v odvolaní v bode 15. písm. c. až f., odkázali na svoju doterajšiu argumentáciu o tom, prečo ani tieto „úkony“ nemožno považovať za úkony právnej služby, za ktoré by žalobcovi prináležala odmena. Vyslovili názor, že za úkon právnej služby v súlade s Vyhláškou nemožno považovať ani úkony špecifikované žalobcom v bode 15. písm. c. a e. odvolania, za ktoré žalobca požadoval priznať aspoň 1 tarifnej odmeny, lebo sa nejedná o úkony právnej služby, a bolo by absurdné tvrdiť, že súviseli s bránením a uplatňovaním ich práv. Rovnako ako vyššie sa vyjadrili k argumentácii žalobcu k úkonom v bode 15. písm. d. a f. odvolania - e-mailová komunikácia. Nesúhlasili s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia vyhlášky o odmenách advokátov a že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považovali za vecne a právne správne, a uviedli, že sa pridržiavajú svojich doterajších vyjadrení.

3.4. Uviedli, že ako klienti uzavreli so žalobcom zmluvu o poskytovaní právnych služieb, v súlade s ktorou mali právo od tejto zmluvy odstúpiť. Svoje právo (vzhľadom na správanie žalobcu) využili, ktorú skutočnosť im žalobca teraz dáva na ťarchu a dokonca túto popisuje ako ich účelové konanie, s čím nesúhlasia. Nestotožnili sa s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie favorizoval zásadu rýchlosti konania cez koncentráciu konania. Nečinnosť žalobcu sa nedá napraviť ani v rámci odvolacieho konania, keďže všetky dôkazy, ktoré žalobca uvádza, mal k dispozícii od začiatku konania.

4. Žalobca vo vyjadrení z 25.08.2022 uviedol, že sa pridržiava svojej doterajšej argumentácie a s vyjadrením žalovaných nesúhlasí. V zásade zopakoval svoju argumentáciu z odvolania. Navyše uviedol, že ešte pred samotným vyhlásením rozsudku zaslal súdu prvej inštancie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, s ktorými sa súd vôbec nezaoberal, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania. Ako právny zástupca nemal iný dôvod komunikovať so žalovanými, ako v rámci poskytovania svojich právnych služieb a za odmenu. S poukazom na § 13a ods. 5 Vyhlášky tvrdil, že nie je potrebné, aby úkon právnej služby presne zodpovedal niektorému z definovaných úkonov podľa Vyhlášky. Uviedol, že existencia e-mailovej komunikácie bola nesporná, sporné zostalo či bola úkonom právnej služby. Vyslovil názor, že každá nie súkromná komunikácia advokáta s klientom, ktorá sa týka veci, je úkonom právnej služby s nárokom na odmenu. Akýkoľvek úkon vo veci, v ktorej advokát zastupuje klienta a s ktorým trávi čas, výkonom jeho podnikateľskej činnosti, teda aj napr. spísanie žiadosti o odročenie pojednávania. Zopakoval, že napádaný rozsudok trpí viacerými právnymi vadami, jeho odôvodnenie je zmätočné, nepresvedčivé, nedostatočne odôvodnené, keďže súd prvej inštancie v ňom nedáva žiadne odpovede na nosné a kľúčové argumenty, ktoré v konaní prezentoval.

5. Žalovaní v stanovisku z 26.09.2022 v podstate uviedli, že sa v plnom rozsahu pridržiavajú svojich doterajších vyjadrení.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.

1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu voči vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie (výroky I. a III.) bolo podané neoprávnenou osobou, preto ho podľa § 386 písm. b) CSP odmietol. Vo vzťahu k zamietajúcej časti (výroky II. a IV.) a časti trov konania (výroky V. a VI.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v týchto častiach podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny, potvrdil.

7. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

8. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

9. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku prvým výrokom uložil žalovaným v 1., 2., 3. a 4. rade povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1 898,32 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 898,32 eura od 19.12.2020 do zaplataenia, a tretím výrokom uložil žalovanej v 1. rade povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 204,43 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 204,43 eura od 19.12.2020 do zaplataenia, čím čiastočne žalobe vyhovel. Žalobca doručil súdu prvej inštancie v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol že odvolaním napáda všetky výroky I., II., III., IV., V., a VI. rozsudku.

10. Odvolací súd posudzujúc odvolanie žalobcu voči vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie (výroky I. a III.) dospel k záveru, že žalobca nie je osobou oprávnenou podať odvolanie voči tejto časti. Výrokmi I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie nebolo rozhodnuté v neprospech žalobcu, naopak žalobe bolo čiastočne vyhovené. V dôsledku uvedeného odvolanie žalobcu voči vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie (výroky I. a III.) muselo byť podľa § 386 písm. b) CSP odmietnuté.

11.1. Žalobca v odvolaní namietal vadu konania spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý mu znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP). K uvedenej námietke argumentoval, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní a princípom hodnotenia dôkazov a aplikoval sudcovskú koncentráciu konania v jeho neprospech a v prospech žalovaných, keď odmietol odročiť konanie, aby došlo k ďalšiemu dokazovaniu k preukázaniu právnych úkonov poskytovania právnych služieb prostredníctvom e-mailovej komunikácie. A to napriek tomu, že konajúci súd vedel, že mal záujem predložiť dôkazy o e-mailovej komunikácii so žalovanými v prípade, ak žalovaní pri svojich výsluchoch popúru e-mailovú komunikáciu, či jej obsah, čo vopred vedieť nemohol. Tvrdil, že žalovaní e-mailovú komunikáciu, za ktorú si uplatnil nárok na odmenu, čo do uskutočnenia nerozporovali, avšak súd prvej inštancie bez ďalšieho dal za pravdu žalovaným, že táto e-mailová komunikácia nemala formu právnej služby, ale len bežnej komunikácie bez toho, aby mohol žalobca tieto tvrdenia žalovaných prostredníctvom navrhnutého dokazovania náležite vyvrátiť. Nakoľko táto komunikácia bola advokátskym a telekomunikačným tajomstvom, ako prvý dôkaz navrhol vykonať výsluch žalovaných, ktorí uskutočnenie emailovej komunikácie potvrdili, avšak sporný zostal jej obsah. Preto navrhol vykonanie ďalšieho dokazovania. Tvrdil, že išlo o advokátske a telekomunikačné tajomstvo, pričom do tejto komunikácie bolo zapojená aj JUDr. X. S., preto bez súhlasu žalovaných a bez súhlasu JUDr. X. S. nemohol túto komunikáciu predložiť. Prednesené návrhy na vykonanie dokazovania boli priamou a bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania výsluchom žalovaných na pojednávaní. Rovnako k preukázaniu porady pred pojednávaním dňa 01.10.2020, napriek tomu, že žalovaní nerozporovali, že k stretnutiu došlo, súd prvej inštancie sa priklonil k ich tvrdeniu že nešlo o poradu pred pojednávaním bez toho, aby vykonal navrhnutý dôkaz výsluchom JUDr. O.. V danej právnej veci nebol naplnený žiadny dôvod pre nevyhovenie jeho návrhom na vykonanie dokazovania, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a k porušeniu zásady rovnosti zbraní, nakoľko prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré využil, nemali v konečnom dôsledku žiaden efekt.

11.2. Odvolací dôvod vymedzený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Do obsahu práva na spravodlivý proces patrí právo na prístup k súdu, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhnovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, právo vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vypořádanie sa zo všetkými relevantnými skutočnosťami súdom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a právo na preskúmanie rozhodnutia. Hoci porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu predstavuje pochybenie súdu, o naplnenie tohto odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, keď postup súdu znemožňuje realizáciu procesných práv strany

sporu dosiahne takú mieru, ktorá odôvodňuje záver, že v konaní došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.3. Povinnosť strany sporu uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas stanovuje ustanovenie § 153 ods. 1 CSP, ktoré zároveň definuje, kedy včas uplatnené nie sú. V odseku 2 § 153 CSP je upravená právomoc súdu posúdiť, či na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré strana sporu nepredložila včas, prihliadne. Ide o sudcovskú koncentráciu konania, ktorej účelom je zabrániť, aby strany sporu predkladali skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy až na pojednávaní, najmä ak by to zmarilo nariadené pojednávanie, alebo by si to vyžiadalo nariadenie ďalšieho pojednávania. Výnimku tvoria procesné úkony, ktoré sú bezprostrednou reakciou strany na nové skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Súd posudzuje procesné úkony strán sporu pri prejednávaní vecí, a aj v prípade, že dospeje k záveru, že neboli vykonané včas, má možnosť buď na ne prihliadnuť, alebo nie. Pritom posudzuje okolnosti prejednáwanej veci z hľadiska jej právnej alebo skutkovej zložitosti, alebo z hľadiska subjektívnej schopnosti strany sporu preukázať určité tvrdené skutočnosti. Podľa Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 83/2019 z 23. mája 2019 „Zmyslom a účelom princípu kontradiktórnosti je, aby strana mala možnosť vyvrátiť, resp. spochybníť konkrétne vyjadrenie. Na druhej strane je však potrebné konštatovať, že úlohou súdu je posúdiť a odôvodniť rozumnú hranicu konfrontácie a ukončenie cirkulácie procesných podaní v určitom bode.“.

11.4. V danej veci žalobca v žalobe uplatnil aj úkony, ktoré označil ako komunikácia s klientom prostredníctvom správ zasielaných do e-mailovej schránky a to vo vzťahu ku konaniu sp.zn. 10C/6/2019 zo dňa 09.01.2019, 24.05.2019, 21.11.2019, a vo vzťahu ku konaniu sp.zn. 11P/21/2019 zo dňa 28.05.2019, 22.11.2019. Uplatnené e-mailové správy k žalobe nepriložil. Žalovaní vo vyjadrení k žalobe (č.l. 96) okrem iného popreli vyčíslenie odmeny za úkony spočívajúce v e-mailovej komunikácii a tvrdili, že zaslanie e-mailu klientovi nie je porada ani rokovanie s klientom. Žalobca vo vyjadrení (č.l. 170) na námietky voči odmene za úkony spočívajúce v e-mailovej komunikácii nereagoval. Po otvorení pojednávania dňa 26.01.2022 žalobca navrhol vykonať dokazovanie listinami priloženými k žalobe a spismi 10C/6/2019 a 11P/21/2019. V priebehu pojednávania uviedol, že komunikáciu preukáže výsluchom žalovanej v 1. rade, a ak by komunikáciu popierala, predloží kópiu e-mailových správ. Právna zástupkyňa žalovaných v reakcii na tento návrh uviedla, že ho považuje za oneskorený vzhľadom na sudcovskú koncentráciu konania, keďže touto komunikáciou žalobca musel disponovať už v čase podania žaloby. Na pojednávaní dňa 30.03.2022 bol vypočutý žalobca, žalovaná v 1. rade a žalovaný v 2. rade. Žalobca vo výpovedi uviedol, že z dôvodu existencie advokátskeho tajomstva primárne poukazuje na e-mailovú komunikáciu svojou výpoveďou. Každý podstatný úkon bol zasielaný žalovaným na schválenie mailom. E-mailová komunikácia vždy nadväzovala na ďalší úkon právnej služby. Jeho zástupca má túto komunikáciu čiastočne k dispozícii, myslí si, že od začiatku konania. Žalovaná v 1. rade potvrdila komunikáciu prostredníctvom e-mailu a to ohľadom uzavretia zmluvy, veci týkajúcich sa detí a podania žaloby. Potvrdila, že mailom jej bolo zaslané uznesenie o prerušení konania. Žalovaný v 2. rade potvrdil, že mailom dostal zmluvu, ktorú podpísali a poslali poštou späť. Potom právny zástupca žalobcu navrhol vykonať dokazovanie e-mailmi, výsluchom JUDr. O. a pani S.. Následne súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok. Dokazovanie e-mailovou komunikáciou nevykonal, čo zdôvodnil v rozsudku bode 27.

11.5. Posudzujúc predmetné konanie z hľadiska uvedených skutočností a úvah dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie neodňal žalobcovi právo na spravodlivý proces tým, že nevykonal dokazovanie navrhnuté na pojednávaní dňa 30.03.2022, ktoré by si vyžiadalo nariadenie ďalšieho pojednávania. Naopak postupoval správne a v súlade so zásadou kontradiktórnosti uplatnil sudcovskú koncentráciu konania, keďže dospel k záveru, že žalobca mal dostatok času a priestoru na predloženie tohto dôkazu už do začiatku konania. Podľa názoru odvolacieho súdu návrh žalobcu na vykonanie dokazovania e-mailmi, výsluchom U. O. a pani S., nebol reakciou na výsluch žalovaných v 1. a 2. rade, keďže žalovaní popreli vyčíslenie odmeny za úkony spočívajúce v e-mailovej komunikácii už vo vyjadrení k žalobe zo dňa 13.05.2021 (č.l. 96) doručenom právnenému zástupcovi žalobcu dňa 08.07.2021.

12.1. Z obsahu odvolania tiež vyplýva námietka žalobcu voči odôvodneniu napadnutého rozhodnutia, ktoré je protichodné, vnútorne rozporuplné a inkonzistentné, a nemôže byť považované za koncepčne správne podľa očakávania všeobecnej spravodlivosti a konečného usporiadania vzťahov, nedáva logickú odpoveď na to, prečo prvostupňový súd rozhodol tak, ako rozhodol. Odôvodnenie opomína skutočnosť, že poskytovanie právnych služieb je za odmenu. K tomu žalobca uviedol, že dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimity každého rozhodnutia súdu a poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR III. ÚS 209/04, III. ÚS 271/05-9, III. ÚS 95/06-6, III. ÚS 311/07, I. ÚS 243/2007, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, III ÚS 314/2018, I. ÚS 46/05, I. ÚS 226/03-29, Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8 Sfz/29/2010 zo dňa 10. marca

2011, a vec Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, vec Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, vec Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998, vec H. c Belgicko z 30. novembra 1987. Tvrdil, že argumentácia v rozsudku je nedostatočná, nepresvedčivá a nesprávna. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho najpodstatnejšími argumentami, jednostranne a bez náležitého vysvetlenia prebral argumentáciu žalovaného, za cenu odňatia žalobcovi možnosti vykonať ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd prvej inštancie, že bez náležitého odôvodnenia a uvedenia preskúmateľných dôvodov vylúčil zo spoplatnenia „bežnú komunikáciu“ advokáta s klientom formou emailu, poradu advokáta s klientom pred vykonaním pojednávania a úkony právnej služby advokáta ako sú žiadosť o odročenie pojednávania či urgenciu majúcu obsah sťažnosti na prietahy. Takýto postup a prijaté právne závery považoval za prekvapivé a svojvoľné. Uvedená argumentácia svedčí tomu, že žalobca namietal vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

12.2. Aj vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12.3. Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa neho v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore úplný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú, a len všeobecné súhrnné zistenia špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené.

12.4. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, súdom prvej inštancie aplikované právne normy a právne závery, pre ktoré nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa atribúty riadne odôvodneného súdneho rozhodnutia. Ani skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu a nevyhodnotil vykonané dôkazy podľa jeho predstavy, nemá za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

13. Keďže obsahu spisu odvolací súd nezistil procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by bolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ani nedostatok dôvodov, pre ktoré by bolo možné konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a tým inu vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v dôsledku ktorých by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15.1. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovaným v 1. až 4. rade zaplata sumy 2 919,26 eura s príslušenstvom titulom nezaplatených úkonov právneho zastúpenia vo veci náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v konaní pred Okresným súdom Nitra vedenom pod sp.zn. 10C/6/2019. Ďalej sa žalobca domáhal voči žalovanej v 1. rade zaplata sumy 522,80 eura s príslušenstvom titulom nezaplatených úkonov právneho zastúpenia vo veci schválenia právneho úkonu za maloleté deti v konaní pred Okresným súdom Nitra vedenom pod sp.zn. 11P/21/2019. Žalobca svoje nároky odvodil od Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 08.01.2019 a od Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 11.01.2019, ktoré boli oznámením zo dňa 07.10.2020 vypovedané, a preto má podľa článku 5 bod 5.5 uvedených zmlúv nárok na tarifnú odmenu pri predčasnom ukončení zmlúv.

15.2. Žalovaní namietali, že právne služby im neboli poskytované riadne a včas a na strane žalobcu došlo k hrubému a úmyselnému porušeniu zmluvných povinností aj povinností vyplývajúcich zo zákona o advokácii, čím došlo k narušeniu dôvery medzi advokátom a klientom. Odvolávali sa na článok 5 bod 5.7, respektíve článok 5 bod 5.8 uvedených zmlúv. Ďalej namietali rozpor vymáhania tarifnej odmeny s dobrými mravmi a poukazovali na neprijateľnosť takejto zmluvnej podmienky. Aj napriek týmto skutočnostiam boli ochotní zaplatiť časť uplatnenej odmeny za úkony právnych služieb, ktoré žalobca reálne vykonal. Namietali vykonanie konkrétnych úkonov právnej služby, a to e-mailových komunikácií, ktoré neboli poradami s klientmi, ako aj porady pred pojednávaním dňa 01.10.2020, ktorá sa neuskutočnila, úkon vypracovania návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorý by mal byť len vo výške 1 a len ako jeden úkon.

15.3. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a uložil žalovaným v 1., 2., 3. a 4. rade povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1 898,32 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 898,32 eura od 19.12.2020 do zaplatenia (výrok I.). Žalobu vo zvyšnej časti nároku žalobcu o zaplatenie sumy 2 919,26 eura s príslušenstvom zamietol (výrok II.). Žalovanej v 1. rade uložil povinnosť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zaplatiť žalobcovi sumu 204,43 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 204,43 eura od 19.12.2020 do zaplatenia (výrok III.). Žalobu sa vo zvyšnej časti nároku žalobcu o zaplatenie sumy 522,84 eura s príslušenstvom zamietol (výrok IV.). Žalobcovi priznal právo proti žalovaným v 1., 2., 3. a 4. rade v súvislosti s nárokom o zaplatenie sumy 2 919,26 eura s príslušenstvom, na náhradu trov konania v rozsahu 30,06 % (výrok V.). Žalovanej v 1. rade priznal právo proti žalobcovi v súvislosti s nárokom o zaplatenie sumy 522,84 eura s príslušenstvom na náhradu trov konania v rozsahu 21,80 % (výrok VI.). Na základe odvolania žalobcu je rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalobu zamietol (výroky II. a IV.) a v časti trov konania (výroky V. a VI.) predmetom prieskumu odvolacím súdom.

16. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobca a žalovaná v 1. rade uzatvorili dňa 08.01.2019 zmluvu o poskytovaní právnych služieb. Na základe tejto zmluvy a dohody o plnomocenstve žalobca zastupoval žalovanú v 1. rade, v procesnom postavení navrhovateľky, v konaní o schválenie právneho úkonu za maloleté deti vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 11P/21/2019, a v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 10C/6/2019. Žalovaná v 1. rade zmluvu o poskytovaní právnych služieb zo dňa 08.01.2019 vypovedala písomne dňa 07.10.2020. Ďalej žalobca a žalovaní v 2., 3. a 4. rade uzatvorili dňa 11.01.2019 zmluvu o poskytovaní právnych služieb. Na základe tejto zmluvy a dohody o plnomocenstve žalobca zastupoval žalovaných v procesnom postavení žalobcov v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 10C/6/2019. Žalovaní v 2., 3., a 4. rade zmluvu o poskytovaní právnych služieb zo dňa 11.01.2019 vypovedali písomne dňa 07.10.2020.

17. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

18. Podľa § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

19. Podľa § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

20. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne primeraný preddavok.

21. Podľa § 24 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a klientom; ak k dohode nedôjde, patrí advokátovi tarifná odmena.

22. Podľa § 23 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, advokát nemá povinnosť zachovávať mlčanlivosť v konaní pred súdom alebo iným orgánom, ak predmetom konania je spor medzi ním a klientom alebo jeho právnym nástupcom.

23. Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej Vyhláška), veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou 1000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy, a 2000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.

24. Podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak

a) nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami,

b) klientom je spotrebiteľ a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo

c) klientom je fyzická osoba a predmet konania sa týka nehnuteľnosti, ktorá je určená na bývanie alebo slúži jej na bývanie; to neplatí vo veciach vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov alebo zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva.

25. Podľa § 13 ods. 2 a 3 Vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

26. Podľa § 13a ods. 1 Vyhlášky, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

a) prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom,

b) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu,

c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej,

d) predžalobná výzva,

e) účasť na konaní pred súdom alebo iným orgánom a na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny,

f) vypracovanie právneho rozboru vecí,

g) rokovanie s protistranou, a to za každú skončenú hodinu,

h) návrh na predbežné opatrenie, ak k nemu dôjde pred začatím konania, odvolanie proti takémuto rozhodnutiu o predbežnom opatrení, návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, návrh na podanie mimoriadneho dovolania,

i) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie.

27. Podľa § 13a ods. 2 Vyhlášky, odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby:

a) návrh na predbežné opatrenie, ak k nemu dôjde po začatí konania, návrh na zabezpečenie dôkazu alebo dedičstva,

b) odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu,

c) ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu,

d) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom, kratšia ako jedna hodina,

e) ďalšia porada alebo rokovanie s protistranou, kratšia ako jedna hodina,

f) návrh na opravu odôvodnenia rozhodnutia, na odstránenie následkov zmeškania lehoty a na zmenu rozhodnutia o plnení v splátkach.

28. Podľa § 13a ods. 3 Vyhlášky, ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí.

29. Podľa § 13a ods. 4 Vyhlášky, za zastúpenie na pojednávaní, pri ktorom došlo iba k vyhláseniu rozhodnutia, patrí odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny. Za zastúpenie na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednania vecí, patrí odmena vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny.

30. Podľa § 13a ods. 5 vyhlášky, Za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 a 2, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie.

31.1. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v danej veci neaplikoval ustanovenia § 23 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii. Preto postupoval podľa § 382 CSP a prípisom zo dňa 05.05.2023 vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu uvedeného ustanovenia z dôvodu, že toto ustanovenie všeobecne záväzného predpisu v doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a pre rozhodnutie je jeho aplikácia rozhodujúca.

31.2. Právny zástupca žalobcu sa na výzvu súdu písomne nevyjadril.

31.3. Právna zástupkyňa žalovaných v písomnom vyjadrení zo dňa 31.05.2023 uviedla, že od začiatku rozporovali e-mailovú komunikáciu, ktorá mala byť považovaná za úkon právnej služby. Žalobca e-mailovou komunikáciou disponoval od začiatku a napriek tomu ju súdu nepredložil, čím nesplnil svoju dôkaznú povinnosť. Na pojednávaní dňa 30.03.2023 jeho právny zástupca začal poukazovať na princíp proporcionality a existenciu advokátskeho tajomstva. Na tento princíp a na existenciu advokátskeho a

telekomunikačného tajomstva žalobca poukázal aj v odvolaní. Teda žalobca opomenul ustanovenie § 23 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z., účelovou argumentáciou sa snažil zakryť neunesenie dôkazného bremena spôsobené jeho procesnou pasivitou. V danom prípade je plne legitímne aplikovať ustanovenie § 23 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z.

32. Odvolací súd posudzujúc rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Súd prvej inštancie považoval v danej veci za rozhodujúce, že žalobca zastupoval žalovanú v 1. rade v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 11P/21/2019, a žalovaných v 1., 2., 3. a 4. rade v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 10C/6/2019 na základe uzatvorených zmlúv o poskytnutí právnej služby a dohôd o plnomocenstve. V uvedených konaniach poskytol žalovaným úkony právnej služby, preto má, po vypovedaní zmlúv o poskytnutí právnej služby a dohôd o plnomocenstve, nárok na tarifnú odmenu podľa Vyhlášky za úkony právnej služby, ktoré skutočne vykonal. K zamietajúcej časti dospel súd prvej inštancie k záveru, že vo vzťahu k vyúčtovaným úkonom právnej služby označeným ako komunikácia s klientom prostredníctvom správ zasielaných do e-mailovej schránky, týkajúce sa konania sp.zn. 10C/6/2019 zo dňa 09.01.2019, 24.05.2019, 21.11.2019, a konania sp.zn. 11P/21/2019 zo dňa 28.05.2019, 22.11.2019, nebolo žalobcom preukázané čo bolo ich obsahom, aby mohli byť považované za úkon právnej služby tak, ako to chápe Vyhláška. Za žalobcom nepreukázaný považoval súd prvej inštancie aj úkon označený ako porada s klientom pred pojednávaním dňa 01.10.2020, ktorý žalovaní v 1. a 2. rade popreli. Vo vzťahu k úkonom vyúčtovaným ako príprava a vypracovanie návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov 09.01.2019 vo výške 60,85 eura, a 23.01.2019 dvakrát, raz vo výške 91,28 eura a raz vo výške 45,64 eura, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobcovi patrí odmena len za 1 úkon právnej služby - návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov a to vo výške 1 podľa § 13a ods. 2 Vyhlášky. Čo sa týka úkonu označeného ako príprava a vypracovanie ospravedlnenia neúčasti na pojednávanie dňa 17.05.2019 vo výške 75,38 eura a úkonu označeného ako príprava a vypracovanie urgencie na vydanie rozhodnutia dňa 08.10.2019 vo výške 75,38 eura, tieto súd prvej inštancie nepovažoval za úkony právnej služby dôvodiac, že pri nich nejde o uplatňovanie alebo bránenie práva. Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdu prvej inštancie stotožnil. Správne boli aj výroky o trovách konania, keďže vo vzťahu k žalovaným bol žalobca v spore pomerne úspešný v súvislosti s nárokom na zaplatenie sumy 2 919,26 eura, a vo vzťahu k žalobcovi bola žalovaná v 1. rade pomerne úspešná v súvislosti s nárokom na zaplatenie sumy 522,84 eura, pričom súd prvej inštancie správne vypočítal aj rozsah úspechu. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoj rozsudok v napadnutej časti dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov rozsudku v napadnutej časti ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

33. Na zdôraznenie správnosti rozsudku prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti odvolací súd dodáva, že pri úkone právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. b) Vyhlášky - ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu, prípadne podľa § 13a ods. 2 písm. d) Vyhlášky - ďalšia porada alebo rokovanie s klientom, kratšia ako jedna hodina, by v zásade nemali vzniknúť závažnejšie problémy, pokiaľ advokát poradu skutočne vykonal a vie ju aj doložiť. Preto je vždy vhodné, aby si advokát urobil záznam z takejto porady, z ktorého bude vyplývať deň konania úkonu, čas jeho začiatku a čas jeho ukončenia a stručný obsah. Rovnaký postup je potrebný aj v prípade porady prostredníctvom elektronických prostriedkov. Vždy je potrebné, aby si advokát vyhotovil záznam do svojho spisu, prípadne ho doložil napríklad mailovou správou. Pretože pri vyúčtovaní poskytnutých právnych služieb, advokát vychádza z podkladov nachádzajúcich sa v jeho spise, a pokiaľ v spise dostatočné podklady nemá, nevie ani vyúčtovanie korektne vypracovať. V danej veci však žalobca nielen nedoložil žiadny písomný záznam o vykonaní úkonu, ale ani v žalobe nešpecifikoval, čo malo byť obsahom vyúčtovaných úkonov, teda aký problém s klientom prostredníctvom mailu skutočne riešil. Žalovaní predsa nepopierali existenciu e-mailovej komunikácie, ale pokiaľ bolo predmetom mailu len preposlanie uznesenia súdu, či zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ako to vyplýva z výpovede žalovaných v 1. a 2. rade, takúto mailovú komunikáciu skutočne nie je možné považovať za poradu s klientom.

34.1. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní. S namietanými vadami konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP sa odvolací súd vypořiadal v bodoch 11., 12. a 13.

34.2. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval vyhlášku č. 655/2004 Z.z., keď mu nepriznal právne úkony „e-mailová komunikácia“, pričom tvrdil, že nebol v žiadnom priateľskom, príbuznom či inom blízkom vzťahu so žalovanými, a tak akákoľvek komunikácia s nimi sa týkala

iba poskytovania právnych služieb, za ktorú mu patrí odmena, s uvedenou námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Hoci odvolací súd nespochybňuje, že poradu s klientom môže advokát vykonať aj prostredníctvom elektronickej komunikácie, je potrebné, aby aj takúto poradu s klientom vierohodne doložil. V spise advokáta by sa preto mala nachádzať v prvom rade samotná mailová komunikácia a zároveň záznam, z ktorého vyplývajú podstatné informácie ako deň konania, čas začiatku a ukončenia a stručný obsah rokovania. V danej veci však žalobca nielen, že k žalobe nedoložil žiadny písomný záznam o vykonaní porady s klientami a e-mailovú komunikáciu, ale ani nešpecifikoval, čo malo byť obsahom vyúčtovaných porád, aký konkrétny problém s klientom prostredníctvom mailu riešil. Ani vo svojej výpovedi pred súdom dňa 30.03.2022 žalobca nekonkretizoval čas trvania a obsah vyúčtovanej e-mailovej komunikácie. Žalovaní v 1. a 2. rade, vo svojich výpovediach nepopreli existenciu e-mailovej komunikácie, ale žalovaná v 1. rade uviedla, že prostredníctvom e-mailu komunikovala ohľadom uzavretia zmluvy, vo veci týkajúcej sa detí, a podania žaloby, a bolo jej zaslané uznesenie o prerušení konania, a žalovaný v 2. rade potvrdil, že mailom dostal zmluvu, ktorú podpísali a poslali poštou späť. Takúto mailovú komunikáciu podľa názoru odvolacieho súdu nemožno nepovažovať za poradu s klientom.

34.3. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého mu za návrh na oslobodenie od platenia súdneho poplatku patrí odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby. Je potrebné si uvedomiť, že podľa § 254 ods. 1 CSP, súd prizná oslobodenie od súdneho poplatku len na návrh. Z uvedeného vyplýva, že úkonom právnej služby je návrh na oslobodenie od súdneho poplatku. Formulár, na vyplnenie ktorého sa žalobca odvolával (konkrétne tlačivo pre dokladovanie pomerov strany konania) je len príloha návrhu. Samotné tlačivo pre dokladovanie pomerov strany konania vyplňa strana sporu, ktorá v závere aj čestne vyhlasuje jeho úplnosť a pravdivosť, čo potvrdzuje svojim podpisom, nie právny zástupca.

33.4. Pokiaľ žalobca k nároku v sume 522,80 eura namietal, že ani o právne úkony v bode 16. odvolania písm. c) a e) neposkytoval pro bono, uvedenou námietkou sa odvolací súd nezaoberal, keďže v bode 16. odvolania sa písm. c) a e) nenachádzajú. Námietku voči právnomu názoru súdu prvej inštancie, podľa ktorého úkony ospravedlnenia z pojednávania a urgencyie na vydanie rozhodnutia, nemožno považovať za úkony právnej služby a nejde pri nich o uplatňovanie alebo bránenie práva, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú a plne sa stotožňuje s uvedeným záverom súdu prvej inštancie. Hoci žalobca tvrdil, že tieto úkony právnej služby nerealizoval z vlastnej vôle, ale vykonal ich na pokyn žalovaných, uvedené tvrdenie v konaní nepreukázal.

34.5. S námietkou žalobcu, podľa ktorej komunikácia advokáta s klientom je predmetom advokátskeho tajomstva, sa odvolací súd, s poukazom na ustanovenie § 23 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, nestotožňuje. Podľa uvedeného ustanovenia, k aplikácii ktorého sa strany sporu mali možnosť vyjadriť, advokát nemá povinnosť zachovávať mlčanlivosť v konaní pred súdom alebo iným orgánom, ak predmetom konania je spor medzi ním a klientom alebo jeho právnym zástupcom. Čo sa týka námietky, že komunikácia vykonaná formou emailu je predmetom telekomunikačného tajomstva, preto ju nemohol predložiť bez súhlasu JUDr. X. S., ktorá sa komunikácie zúčastnila, ako jeho advokátska koncipientka, a bez súhlasu žalovaných, ani túto námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Žalobca totiž v priebehu konania pred súdom prvej inštancie ani netvrdil ani nepreukázal, že pred podaním žaloby, alebo v priebehu konania požiadal svoju bývalú zamestnankyňu, advokátsku koncipientku U.. X. S., alebo žalovaných, o súhlas so sprístupnením e-mailovej komunikácie súdu. Z uvedeného dôvodu sa, podľa názoru odvolacieho súdu, žalobca nemôže v odvolacom konaní odvolávať na to, že mailová komunikácia je predmetom telekomunikačného tajomstva a bez súhlasu zúčastnených ju súdu prvej inštancie nemohol predložiť.

35. Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd odvolanie žalobcu voči vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie (výroky I. a III.) ako podané neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) CSP odmietol, a v napadnutej zamietajúcej časti (výroky II. a IV.) a časti trov konania (výroky V. a VI.) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny, potvrdil.

36. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k odmietnutiu odvolania žalobcu voči vyhovujúcej časti oboch zložiek žalobného návrhu postupoval podľa článku 4 ods. 1 s použitím § 256 ods. 1 CSP, z dôvodu, že žalobca podaním odvolania voči vyhovujúcim výrokom I. a III. zaviniel, že jeho odvolanie muselo byť odmietnuté. Podľa názoru odvolacieho súdu odmietnutie odvolania má obdobné následky ako zastavenie konania, kde sa uplatňuje zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie. Vo vzťahu k zamietajúcej časti a časti trov konania odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Z týchto dôvodov vo vzťahu k žalobe o zaplatenie sumy 2 919,26 eura priznal žalovaným v 1., 2., 3., a 4. rade nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %,

jednak z dôvodu, že žalobca procesne zavinil odmietnutie odvolania voči vyhovujúcemu výroku I., ako aj z dôvodu, že žalovaní v 1., 2., 3., a 4. rade boli vo vzťahu k zamietajúcej časti aj k časti trov konania teda vo výrokoch II. a V. v odvolacom konaní úspešní. Vo vzťahu k žalobe o zaplatenie sumy 522,84 eura priznal žalovanej v 1. prvom rade nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, jednak z dôvodu, že žalobca procesne zavinil odmietnutie odvolania voči vyhovujúcemu výroku III., ako aj z dôvodu, že žalovaná v 1. rade bola vo vzťahu k zamietajúcej časti aj k časti trov konania teda vo výrokoch IV. a VI. v odvolacom konaní úspešná. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).